

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔτος ἕνα παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΓΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσπεριακοῦ δραχ. 7. — Ἐπιπλεονεκτητικῶν φρ. χρ. 8
Δι' ἐπιπλεονεκτητικῶν τὴν ἴσιν ἀπάσας μηνῶς
καὶ εἶνε ἀπληρωτάς δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Μαρτίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 12

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' . (Συνέχεια).

ΜΕΤΑΞΥ ΜΠΟΥΕΝΑΣ-ΒΙΤΕΑΣ ΚΑΙ ΟΥΡΒΑΝΑΣ

Συνωμιλίων λοιπὸν, ἐν ᾧ ἔξω ἢ θύελλα ἐμοκάτο. Συχνότατα ἡ συνομιλία διεκόπητο. Οἱ κεραυνοὶ ἔκαμνον τόσο κρότον, ὥστε ἦτο δύσκολον νὰ συνεννοῦνται. Οὔτε ἡ Ἰνδῆ, οὔτε ἡ μικρὰ τῆς θυγάτηρ ἐξεδήλουν τὸν ἐλάχιστον φόβον, καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ ἀστραπὴ καὶ ἡ βροντὴ παρήγοντο ταυτοχρόνως. Καὶ πλέον ἡ ἀπαξ, ὡς ἐγνώσθη τὴν ἐπαύριον, τὰ περίξ τῆς καλύβης δένδρα ἐδλήθησαν ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ μὲ πᾶσαν τρομερότητα.

Προφανῶς, οἱ Ἰνδοὶ, συνειθισμένοι εἰς τὰς συχνὰς θυέλλας τοῦ Ὀρενόκου, δὲν ὑφίσταντο τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν ὑφίστανται ἀκόμη καὶ τὰ ζῷα. Τὰ νεύρα τῶν ἀντεῖχον εἰς τὸν φυσικὸν καὶ ἠθικὸν κλονισμόν. Δὲν συνέβαιναν ὅμως τὸ ἴδιον καὶ μὲ τὸν Παῦλον, ὁ ὅποιος, χωρὶς νὰ φοβῆται ὡς παιδί, κατείχετο, κατὰ τὸ διάστημα τῆς θυέλλης, ὑπὸ νευρικῆς ταραχῆς ἀκατανικήτου.

Ἡ συνομιλία παρετάθη μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ὁ δὲ λοχίας Μαρσιάλης ἀφεύκτως θὰ ἠθάρτατο καὶ αὐτὰς ἐνδιαφέρον, ἂν ἐνόηε τὰ ἰσπανικά, ὅπως ὁ ἀνεψιὸς τοῦ. Διότι ἐπρόκειτο περὶ τῶν ἐργασιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐλάκουν κατ' ἔτος πολλὰς ἑκατοντάδας ἰθαγενῶν εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ποταμοῦ.

Χελῶναι ὑπάρχουν καὶ εἰς ἄλλα μέρη τοῦ Ὀρενόκου, ἀλλὰ κανὲν δὲν συγχάζεται ὅσον αὐτὸ ἐδῶ, μὲ τὰς σύρσεις καὶ μὲ τοὺς ἀμολόφους τοῦ, ἀπὸ τοῦ Ρίου Καβουλάρου, μέχρι τῆς πολίχνης Οὐρβάνας. Ὡς ἔλεγεν ὁ Ἰνδός, γνώστης τῶν ἠθῶν τῶν ἀμφίβιων τούτων καὶ δεξιότατος περὶ τὴν θήραν ἢ τὴν ἀλιεῖαν τῶν, αἱ χελῶναι ἀναφαίνονται ἀπὸ τὸν Φε-

βρουάριον, κατὰ ἑκατοντάδας χιλιάδων ἔθνοσεῖται, ὅτι ὁ Ἰνδὸς αὐτός, ἀγνοῶν τὰς ταξινομήσεις τῆς ζωολογίας, ἠγγίζει εἰς τοῖον εἶδος ὑπάγονται αἱ χελῶναι αὗται, αἱ ἀναριθμητοί. Ἦρκετο μόνον νὰ τὰς κυνηγᾷ, νὰ μαζεύῃ ταῦτά των καὶ νὰ ἐξάγῃ ἐξ αὐτῶν ἔλαιον διὰ μεθόδων ἀπλουσιτάτων. Ὡς δοχεῖον, χρησιμεῖ μὴ κρὰ λέμβος, στυλωμένη εἰς τὴν ξηρὰν. Πλησίον τῆς λέμβου καλᾶθια, εἰς τὰ ὁποῖα τοποθετοῦνται τὰ αὐγά. Ἐν ῥαβδίον χρησιμεῖ διὰ νὰ τὰ σπᾶξῃ, ἐν

τὸ περιεχόμενον τῶν πίπτει εἰς τὸ βάθος τῆς λέμβου. Μετὰ μίαν ὥραν τὸ ἔλαιον ἀνέρχεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Τὸ ζεσταίνου διὰ νὰ ἐξατμισθῇ τὸ νερόν, καὶ τότε γίνεται διαυγές. Ἡ ἐργασία ἐτελείωσε.

— Καὶ αὐτὸ τὸ λάδι λέγουσιν ὅτι εἶνε λαμπρόν, εἶπεν ὁ Παῦλος.

— Λαμπρόν πραγματικῶς, ἀπήντησεν ὁ κ. Φέλιπ.

— Καὶ εἰς ποῖον εἶδος ὑπάγονται αὐταὶ αἱ χελῶναι; ἠρώτησεν ὁ νεανίσκος.

— Εἰς τὸ εἶδος τῶν κενόστέρων σκορπιόειδων, ἀπεκρίθη ὁ κ. Μιγκέλ, ἔχουν ἀστρακὸν μέλις ἐνὸς μέτρου, καὶ ὁμοῦς ζυγίζου ἐξήγτα λίτρας τουλάχιστον.

— Μίαν ἐρώτησιν ἀκόμη, εἶπεν ὁ Παῦλος Κερμὼρ πρὸς τὸν κ. Μιγκέλ.

— Ὅμιλεῖς πάρα πολὺ, ἐπιθύρουν ὁ λοχίας, δαγκάνων τὸν μύστακά του.

— Λοχία Μαρσιάλῃ, ἠρώτησε μειδιῶν ὁ κ. Μιγκέλ, διατί ἐμποδίζετε τὸν ἀνεψιὸν σας νὰ μανθάνῃ;

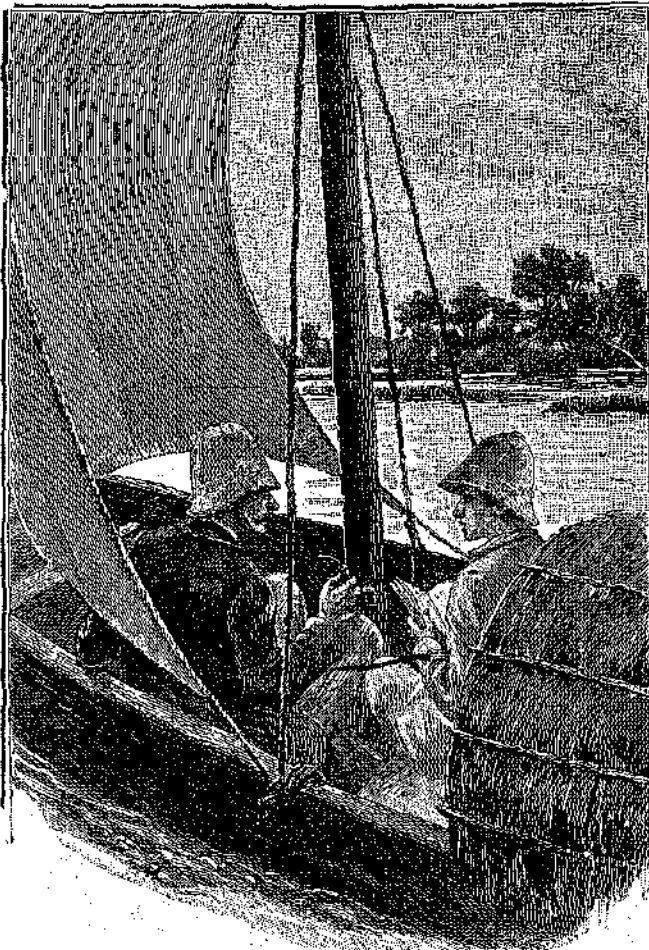
— Διότι... διότι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἤξεύρῃ περισσότερα ἀπὸ τὸν θετὸν του!

— Ναί, ἀλλ' ἰδοὺ τί ἠθέλα νὰ ἐρωτήσω, ὑπέλαβεν ὁ νεανίσκος. Τὰ ζῷα αὐτὰ εἶνε ἐπικίνδυνα;

— Δὲν εἶνε, ἀπεκρίθη ὁ κ. Μιγκέλ, ἀλλὰ καμμίαν φορὰν γίνονται διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν. Θὰ διέτρεχε κανεὶς τὸν μεγαλῆτερον κινδυνὸν ἂν εὑρίσκετο εἰς τὸν δρόμον τῶν, ὅταν βαδίζουσι κατὰ ἑκατοντάδας χιλιάδων.

— Κατὰ ἑκατοντάδας χιλιάδων!

— Μάλιστα, κύριε Παῦλε. Συλλέγονται κατ' ἔτος

« Δὲν μου λές, Παῦλε, πιστεύεις ἐσὺ δια ἐκεῖνα τὰ παραμῦθα τοῦ Ἰνδοῦ; » (Σελ. 94, στήλ. γ'.)

πενήντα εκατομμύρια αὐγά δια τὸ λάδι· βάλετε τώρα ὅσα καταστρέφουν τὰ σαρκοφάγα ζῷα, καὶ ὅσα μένουν διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ εἶδους ἔχομεν τούλάχιστον ἑκατὸν ἑκατομμύρια αὐγά. Κάθε χελώνη γεννᾷ κατὰ μέσον ὄρον ἑκατὸν αὐγά ἄρα, αἱ χελῶναι, αἱ ὁποῖαι ἔρχονται εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ Ὀρενόκου, δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ὀλιγώτεροι ἀπὸ ἓν ἑκατομμύριον.

Κατόπιν ὁ Ἰνδὸς ἔδωσε μερικὰς ἐνδιαφερούσας λεπτομερείας περὶ τῶν ἠθῶν τῶν χελωνῶν. Ὅταν ἔρχεται ἡ ἐποχὴ τῆς ὠτοκίας, τὰς βλέπει κανεὶς ναυλακκῶνουν τὰς ἀπεράντους ἀμμόδεις ἐκτάσεις, νὰ σκάπτουν τρύπας βάθους δύο περίπου ποδῶν. ὅπου ἐναποτίθενται τὰ ὠὰ, καὶ κατόπι νὰ σκεπάζουν ἐπιμελῶς κάθε τρύπαν με ἄμμον. Τὰ ὠὰ μετ' ὀλίγον ἐκκολάπτονται.

Ἐκτὸς τῶν ὠῶν, οἱ Ἰνδοὶ κυνηγοῦν καὶ τὰς ἰδίας χελώνας, διότι τὸ κρέας τῶν ἐκτιμᾶται πολύ. Ὅταν περιπατοῦν μεμονωμένοι ἐπὶ τῆς ἄμμου, —διότι ὑπὸ τὸ ὕδωρ θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ συλληφθῶσιν—οἱ κυνηγοὶ διὰ τῶν ράβδων τῶν τὰς ἀνατρέπουν. Τότε μένουν ἀκίνητοι, διότι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γυρίσουν μόναι τῶν καὶ νὰ φύγουν.

—Καὶ εἰς μερικοὺς ἀνθρώπους συμβαίνει αὐτὸ, παρατήρησεν ὁ κ. Βαρίνας. Ἄν, κατὰ δυστυχίαν, πέσουν ἀνάσκελα, δὲν εἰμποροῦν πλέον νὰ σηκωθοῦν!

Ἡ ἀληθὴς αὕτη παρατήρησις ἐπεράτωσεν ἀπρόοπτος τὴν περὶ τῶν χελωνῶν τοῦ Ὀρενόκου συνδιάλεξιν.

Τότε ὁ κ. Μιχελ, ἀποταθείς πρὸς τὸν Ἰνδόν, τῷ ὑπέβαλε τὴν ἑξῆς ἐρώτησιν :

— Μήπως εἶδες, ὅταν ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν Μπουένα-Βίσταν, τοὺς δύο Γάλλους περιηγητὰς, ποῦ ἔταξαιθευαν εἰς τὸν ποταμὸν, πρὸ τεσσάρων ἢ πέντε ἑβδομάδων;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐνδιέφερον ἀμέσως τὸν Παῦλον Κερμῶρ, διότι ἐπρόκειτο περὶ συμπολιτῶν του. Ὅθεν ἀνέμεινε με κάποιαν συγκίνησιν τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἰνδοῦ.

— Δύο Εὐρωπαῖοι; ἠρώτησεν αὐτός.

— Ναί. . . δύο Γάλλους.

— Ἐδῶ καὶ πέντε ἑβδομάδες; . . .

Ναί, τοὺς εἶδα. Τὸ καίκι τῶν ἐστάθη εἰκοσιτέσσαρες ὧρες, εἰς τὸ ἴδιο μέρος ποῦ στέκονται τώρα τὰ δικά σας.

— Ἦταν καλὰ; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

— Ἐστέκοντο λαμπρὰ. . . ἄνδρες δυνατοὶ καὶ οἱ δύο τους, καὶ πολὺ πρόσχαροι. Ὁ ἓνας ἦταν κυνηγὸς, ὅπως ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ εἶμαι, καὶ εἶχε μίαν καραμπίνα, ποῦ ἤθελα νὰ τὴν εἶχα κ' ἐγὼ. . . Θερίδ δὲν του ἐγλύτωνα! Ἄ, εἶνε εἰμφορο πρᾶγμα νὰ κυνηγᾷ κανεὶς με ὄπλο, ποῦ στέλνει μίαν σφαῖρα ἑκατὸν πενήντα βήματα μακρὰ!

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἰνδοῦ ἐσπινθήριζον, ἐν ᾧ ὠμίλει οὕτω. Καὶ αὐτὸς ἦτο ἐπίδεξιός καὶ ἐμπαιθὸς κυνηγός. Ἄλλὰ τί νὰ σὰς κάμῃ με τὸ προϊστορικόν του τουφέκιον ἢ με τὸ τόξον του; Ἄς του ἔδιναν τὰ ἐπιλεκτὰ ὄπλα τῶν Γάλλων ἐξερευνητῶν, καὶ τότε νὰ τον ἐβλέπατε!

— Καὶ ὁ σύντροφός του; ἠρώτησεν ὁ κ. Μιχελ.

— Ἄ, ὑπέλαθεν ὁ Ἰνδὸς ὁ σύντροφός του ἦταν βοτανολόγος. . . ἐμάζευε χορτάρια.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Ἰνδὴ ἐπρόφερεν εἰς τὴν γλῶσσάν της μερικὰς λέξεις, τὰς ὁποίας οἱ ἔξενοι δὲν ἐνόησαν, καὶ ἀμέσως ὁ σύζυγός της προσέθεσε :

— Ναί, ναί, ἀλήθεια. . . τοῦ ἔδωτα κ' ἐγὼ ἓνα σοχόν σπάνιον, ποῦ δὲν τον εἶχε φαίνεται ἐστὶ συλλογὴ του, καὶ τόσο πολὺ εὐχαριστήθηκε, ποῦ ἐπέμεινε καὶ καλὰ νὰ μας κάμῃ τὴν εἰκόνα μας, τὴν δὲ μικρὴ, με μίαν μηχανὴν ποῦ εἶχε μ' ἓνα καθρεπτάκι. . .

— Τὴν φωτογραφίαν σας, βέβαιαι εἶπεν ὁ κ. Φέλπετ.

— Μπορεῖτε νὰ μᾶς τὴν δεῖξετε; ἠρώτησεν ὁ κ. Μιχελ.

Τὸ κοράσιον ἐσηκώθη ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἐκάθητο, πλησίον τοῦ φίλου της Παύλου, ἤνοιξε ἐν ἀπὸ τὰ πανέρια, ἀπέσυρε τὴν « εἰκονίσσαν » καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὸν νεανίαν.

Ἡτο πραγματικῶς φωτογραφία τοῦ οἰκογενειακοῦ συμπλέγματος. Ὁ Ἰνδὸς εἰκονίζετο εἰς τὴν συνήθη του στάσιν, με τὸν ἀχύρινον πῖλον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ με τὸν κοντὸν μανδύαν ἐπὶ τοῦ ὤμου· δεξιᾷ ἢ σύζυγός του με ποδήρες ἱμάτιον καὶ με ὑάλινα βραχιόλια εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τοὺς πόδας ἄριστῶν ἢ μικρὰ κόρη, φοροῦσα περιζώμα καὶ μορφαζουσα ὡς νεαρὰς πθιχῶς.

— Καὶ δὲν ἤξευρετε τί ἀπέγιναν αὐτοὶ οἱ δύο Γάλλοι; ἠρώτησεν ὁ κ. Μιχελ.

— Ξέρω, ὅτι ἐπέρασαν ἀπὸ ἐδῶ κ' ἐπῆγαν ἐστὴν Οὐρβάναν, ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός. Ἐκεῖ ἄρσαν τὰ καίκι τους κ' ἐτράθηξαν μέσα ἔστους ἰ λ ἄ ν ο υ ς, κατὰ τὴν ἀνατολήν.

— Ἦσαν μόνοι;

— Ὅχι. . . εἶχαν πάρη μαζί τους ἓναν ὀδηγὸν καὶ τρεῖς Ἰνδοὺς Μαγιόπους.

— Καὶ ἀπὸ τότε ποῦ ἔφυγαν, δὲν ἀκούσατε τίποτε γι' αὐτούς;

— Ὅχι, τὸ παραμικρόν.

Τί ἀπέγιναν οἱ δύο αὐτοὶ περιηγηταί, ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶν καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν; Δὲν ἦτο εὐλόγος ὁ φόβος ὅτι ἀπολέσθησαν κατὰ τὴν ἐκδρομὴν ἐκείνην πρὸς τὰνατολικὰ τοῦ Ὀρενόκου; Μήπως τοὺς ἐπρόδωσαν οἱ Ἰνδοὶ; . . . Μήπως ἠπειλήθη ἡ ζωὴ των ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγνώστων ἐκεῖνων χωρῶν; Ὁ Παῦλος δὲν ἠγγόνει ὅτι καὶ ὁ Σαφφάν-

ζῶν εἶχε διατρέξῃ μεγίστους κινδύνους ἐκ μέρους τῶν ἀνδρῶν τῆς ἀκολουθίας του, καὶ ὅτι μόλις ἐσώθη παρὰ τὸν Κάουραν, φονεύσας τὸν ὀδηγόν, ὁ ὁποῖος τὰν ἐπρόδιδεν. . .

Ὀλίγον μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἡ ὄρμη τῆς θυέλλης ἤρχισεν νὰ κοπάη. Κατόπι βροχῆς ραγδαιοτάτης, ὁ οὐρανὸς ἠθρίασεν. Ἀστέρες τινὲς ἀνεφάνησαν πρὸς στιγμὴν οἰνεὶ κάθυγροι, ὡς ἐάν οἱ ὄμβροι εἶχον πλημμυρίσῃ καὶ τὰς ἐσχατίας τοῦ στερεώματος. Τὸ φαινόμενον τοῦτο παρατηρεῖται συχνὰ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὅσαίς ἡ ἀτμόσφαιρα συνταράσσεται ὑπὸ ηλεκτρικῶν ἐκκενώσεων.

— Καλὸ καιρὸ θὰ ἔχωμεν αὐριο! παρατήρησεν ὁ Ἰνδός, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ ἔξενοι του ἀπεσύροντο.

Τὸ φρονιμώτερον τῶν τῆν ἦτο νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰ πλοῖαρία, ἀφ' οὗ ἡ νύξ προεμνηύετο ἡσυχος καὶ στεγνή. Θὰ ἔλοιμῶντο καλλίτερα εἰς τὰς στρωμάς τῶν ὑποστῆγων παρὰ εἰς τὰς αἰώρας τῆς Ἰνδικῆς καλύθης.

Τὴν ἐπαύριον, ἅμα τῇ αὐγῇ, τὰ πλοῖαρία ἠτοιμάσθησαν πρὸς ἀπόπλουν. Ὅχι μόνον ὁ ἥλιος ἀνέτελλεν ἐπὶ οὐρανοῦ ἀνεφέλου, ἀλλὰ καὶ ἄνεμος ἔπνεε βορειοανατολικός, ὥστε τὰ ἱστία θὰ ἠδύναντο νὰντικαταστήσουν τὰς π α λ ἄ ν τ σ α ς.

Ἄλλως τε ὀλίγος δρόμος ὑπελείπετο διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν Οὐρβάναν, ὅπου θὰ ἐστάθημεν ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρες ὧρας. Ἄν δὲν συνέβαινε τίποτε ἀπρόοπτον, εἰς τὴν Οὐρβάναν θὰ ἔφθανον τὸ ἀπόγευμα.

Ὁ κ. Μιχελ καὶ οἱ δύο του φίλοι, ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ Παῦλος Κερμῶρ ἀπεχειρέτισαν τὸν Ἰνδόν καὶ τὴν οἰκογενειάν του. Κατόπι τὰ ἱστία ἀνεπέτασθησαν καὶ τὰ πλοῖαρία εἰσεχώρησαν εἰς τὰς στενάς διώρυγας, τὰς ὁποίας ἀφίχαν μεταξὺ τῶν αἰ ἀμμόδεις σύρτεις.

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ Παῦλος ἐκάθησαν ἐμπροσθέν τοῦ ὑποστῆγου διὰ νὰναπνεύσουν τὸν ὑγιεινὸν καὶ καθαρὸν ἀέρα τῆς ὠραίας ἐκεῖνης αὐγῆς. Τὸ ἰστίον τοὺς ἐπροφύλαττεν ἀπὸ τὰς ἠλιακὰς ἀκτῖνας, ἀρκετὰ καυστικὰς ἤδη.

Ὁ Μαρσιάλης, ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὴν χθελονῆν συνομιλίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐνοήσῃ ἐν μέρει, εἶπε πρὸς τὸν ἀνεψιόν του :

— Δὲν μου λέει, Παῦλε, πιστεύεις ἐσὺ ὅλα ἐκεῖνα τὰ παραμύθια τοῦ Ἰνδοῦ;

— Ποῖα παραμύθια;

— Νά, γιὰ τὰ ἑκατομμύρια τάχα τῶν χελωνῶν ποῦ τριγυρίζουν εἰς τὰ περίχωρα, σὰν στρατὸς εἰς ἐκστρατεῖαν.

— Γιατί ὄχι;

— Μοῦ φαίνεται πολὺ παράξενο! Λεγεῶνες ποντικῶν, δὲν σου λέγω, γιὰ εἶδαν ἄλλα λεγεῶνες χελωνῶν, ποῦ καθεμιά ἔχει μᾶκρος ἓνα μέτρο. . .

— Εἶδαν καὶ τέτοιαι!

— Ποῖος εἶδε;

— Πρῶτα-πρῶτα ὁ Ἰνδός. — Πρ! ποῖος εἶδε ἀκράσει ἐστὶ παραμύθια τῶν ἀγρίων!

— Ἐπειτα οἱ περιηγηταί, ὅσοι ἐταξείδευσαν εἰς τὸν Ὀρενόν, μέχρι τῆς Οὐρβάνας. Νά, ὁ κ. Σαφφάνζων, ὁ πατριώτης μας, εἶδε χελῶνες πλῆθος. . .

— Καλὲ μὴν πιστεύης τὰ βιβλία! . . ἀπεκρίθη ὁ λοχίας Μαρσιάλης οἱ περιηγηταὶ γράφουν ὅ,τι τοὺς κατέβη.

— Ἐχεις ἀδικον, θετέ μου! Τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ πιστευτόν, προσθέτω δὲ ὅτι εἶνε καὶ πολὺ βέβαιον.

— Καλὰ. Ὅπωςδήποτε ὅμως, καὶ ἂν εἶνε ἀλήθεια, δὲν παραδέχομαι ἐκεῖνο ποῦ ἔλεγεν ὁ κ. Μιχελ, ὅτι τάχα εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον νὰπαντήσῃ κανεὶς εἰς τὸ δρόμο του χελῶνες.

— Καὶ ὅμως. . . ἂν του φράξουν τὸ δρόμο;

— Ἐ, τότε περᾶ κανεὶς ἀπὸ πάνω τους, τί διάβολο!

— Μ' ἂν πέσῃ κανεὶς μέσα σὲ τόσα ζῷα, δὲν τρέχει τὸν κίνδυνον νὰ τον λυώσουν;

— Ἀδιάφορον! ἐγὼ ἤθελα νὰ το ἰδῶ γιὰ νὰ το πιστεύσω.

— Φθάνομεν ὀλίγον ἄργά, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος ἂν ἦταν πρὸ τεσσάρων μηνῶν, θὰ ἔβλεπες.

— Δὲν βαρύνεται, Παῦλε! Αὐτὰ εἶνε παραμύθια, ποῦ τὰ ἐφευρίσκουν οἱ περιηγηταὶ διὰ τοὺς κουτούς. Ἐκατομμύρια χελῶνες, σοῦ λέει ὁ ἄλλος, κ' ἐγὼ δὲν βλέπω ἐδῶ οὐτε μίαν. Ποῦ εἶνε τολοσπάντων; Ποῦ ἐπῆγαν; ποῦ ἐκρύφθησαν; Εἰς τὸ κεφάλι, φαίνεται, τοῦ Ἰνδιάνου. . .

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ δύσπιστος Μαρσιάλης εἰς μάτην κατεπόνει τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ τὰς διόπτρας του διὰ νὰνακαλύψῃ καμμίαν χελώνην. Δὲν ἐφαίνετο πούθεν οὐτε ἴχνος.

Ἐν τούτοις τὰ δύο πλοῖαρία ἐξηκολούθησαν πλεόντα ὁμοῦ ὑπὸ τὴν αἰθθῆσιν τοῦ ἀνέμου. Ἐφ' ὅσον ἐπρόκειτο νὰκολοῦθωσιν τὴν ἀριστῶν ὄχθην, ὁ ἀνεμὸς θὰ τοὶς ἦτο εὐνοϊκός, καὶ δὲν θὰ ἐλαμβανον ἀνάγκην νὰ μεταχειρισθῶσιν τὴν π α λ ἄ ν τ σ α ν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπλευσαν μέχρι τοῦ στομίου τοῦ Ἀράουκα, τοῦ σημαντικοῦ τούτου παραποτάμου τοῦ Ὀρενόκου.

Τὸ ταξείδιον κατὰ μήκος τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς ἐνδεκάτης πρωῆνης ὥρας, ὅτε ἠναγκάσθησαν νὰ διασχίσουν τὸν ποταμὸν κατὰ πλάτος, διότι ἡ Οὐρβάναν κεῖται ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης. Τὸ πέρασμα ἦτο κάπως δύσκολον, ἐνεκα τῶν πολλῶν σύρτειν καὶ τῶν στενῶν διόδων, πλάκας δὲ ἠναγκάσθησαν νὰ μεταχειρισθῶσιν τὴν π α λ ἄ ν τ σ α ν, καὶ ἐβράδυναν ἀρκετὰ. Μόλις τὴν δευτέραν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, ἡ Μ α ρ ι π ἄ ρ η καὶ ἡ Γ α λ λ ι ν ἔ τ .

τὰ, ἡ μία ὄπισθεν τῆς ἄλλης, ἔφθασαν εἰς νῆσον, φέρουσαν τὸ ἴδιον ὄνομα με τὴν πολίχνην. Ἡ νῆσος αὕτη, δασώδης καὶ ἐν μέρει καλλιεργημένη, παρουσίαζεν ὅψιν ὄλως διαφορετικὴν ἀπὸ τὰς περίεξ πεδιάδας. (Ἐπειτα, συνέχεται.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΙ ΧΕΛΙΔΟΝΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἄ πρώτῳ κελάρηματα, τὰ χαιρετίζοντα τὸν ἥλιον καὶ δοξολογοῦντα τὸν Πλάστην, ἀντηχοῦν ἀπότινος ζωηρότερα, πολυπληθέστερα. . . Ἡ συναυλία τῶν μ ε εὐφραίνει κάθε αὐγὴν, ὅταν ἐξυπνῶ καὶ ἀνοίγω τὸ παράθυρόν μου. Ἀπέναντι ἔχω ἐν δένδρον ὕψηλόν, τοῦ ὁποίου οἱ κλάδοι τώρα ἤρχισαν νὰ φουντώνουν καὶ νὰ πρασινίζουν, προσπίπτοντες γραφικῶς ἐπὶ τοῦ φωταυτοῦ καὶ κυανοχρόσου ὀρθίζοντες τῆς ἀνατολῆς. Ἐπὶ τοῦ δένδρου τούτου τοιζοῦν τὸν πρωῆιν τῶν ὕμνων οἱ περωτοὶ ψάλλται τῆς περιοχῆς μας. Καὶ γύρω ἀναθάλλουν τὰ φυτὰ καὶ τὰ δενδρῶλλα τῆς αὐτῆς, καὶ ἀναζωογονεῖται ὁ κισσός, ὁ ὁποῖος καλύπτει ἕως ἐπάνω τοὺς τοίχους, καὶ τὸ νεκρὸν πράσινον, τὸ ἀνοικτόν, δίδει τὸν ζωηρότερον τόνον εἰς τὴν εἰκόνα.

Καὶ εἶνε μίαν μικρὰ εἰκὼν Ἀνοιξέως αὕτη ποῦ παρουσιάζεται ἐμπρός μου, κάθε πρωῆ, ὅταν ἀνοίγω τὸ παράθυρόν μου. Ἄν ἦμιον ζωγράφος, θὰ ἐζωγράφιζα αὐτὸ τὸ δένδρον, ὅπως τὸ εἶλεπα πρὸ ἄλιγων ἀκόμη ἡμερῶν, γυμνόφυλλον, πένθιμον, ἰσχνόν ὡς σκελετός, ἐκτεῖνον τοὺς τεφρούς του κλάδους ἐπὶ οὐρανοῦ συνεχῶδους, διὰ νὰ παραστήσω τὸν χειμῶνα καὶ πάλιν θὰ το ἐζωγράφιζα ὅπως τὸ βλέπω τώρα, φουντωμένον, πράσινον, ἐπὶ οὐρανοῦ ἀνεφέλου, διὰ νὰ παραστήσω τὴν Ἀνοιξίν. Ναί, ἡ Ἀνοιξὶς ἦλθεν! Ὁ Πλοῦτος ἀφῆκε καὶ πάλιν τὴν Περσεφόνην νὰναβῆ ἀπὸ τὸν Ἄδην εἰς τὴν Γῆν, καὶ νὰ συναντήσῃ τὴν μητέρα της Δήμητραν, καὶ νὰ φέρῃ τὰ ἄνθη καὶ τὴν χαρὰν. Ἡ Ἀνοιξὶς ἦλθε. Μᾶς το λέγει τὸ κυανὸν τοῦ οὐρανοῦ, μᾶς το ἐπαναλαμβάνει τὸ πράσινον τῆς γῆς, μᾶς το βεβαιώνει τὸ κελάρημα τῶν πτηνῶν.

Ἦλθεν ἡ Ἀνοιξὶς, καὶ ὅπως πάντοτε, τὸ ἀνοσοτόλιστον ἄρμα της ἐσυραν τὰς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

αὶ χελιδόνες. . . Ὡ, τὰγαπημένα, τὰ λατρευτὰ πτηνά, αἱ πρόδρομοι, αἱ προάγγελοι τῶν ὠραίων ἡμερῶν! Τὰς εἶδατε; τὰς εἶδατε πάλιν νὰ διασχίζουν με τὴν χαριτωμένην τῶν πτησῶν τὸν κυανὸν ἀέρα καὶ νὰ τον γεμίζου με τὴν ἀρμονίαν τῶν τερετισμῶν των; Καὶ ἐνεπλήσθη εὐφροσύνης ἡ ψυχὴ σας εἰς τὴν συνάντησιν τῶν καλῶν, τῶν πιστῶν φίλων, αἱ ὁποῖαι ἐπανέρχονται εἰς τὰς παλαιὰς τῶν φωλεὰς, διὰ νὰ μένουν μαζί μας ὅσον θὰ μείνῃ καὶ ἡ Περσεφόνη, ὅσον θὰ διατηρηθῇ ἡ ὠραία ἐποχὴ!

Ναί! διότι δὲν ὑπάρχει ἀγαπητότερον πτηνὸν ἀπὸ τὴν χελιδόνα! Ἐρχεται μαζί με τὴν ἀνοιξίν καὶ εἶνε τὸ ἔμβλημα τῆς ἀναγεννήσεως, τῆς ἀφυπνίσεως, τῆς ζωῆς. Εἶνε φίλη τοῦ ἀνθρώπου, καὶ κατὰ προτίμησιν στήνει τὴν φωλεάν της εἰς τὰς πόλεις, παρὰ τὰς κατοικίας τῶν ἀνθρώπων καὶ πλάκας μέσα εἰς τὰς κατοικίας των. Δίδει τὸ μέγα παράδειγμα τῆς φιλοπονίας, τῆς οἰκογενειακῆς ἀγάπης, τοῦ κοινωνικοῦ αισθήματος, διότι εἶνε κατ' ἐξαχὴν φιλόπονος, φιλόστοργος καὶ κοινωνικὴ. Ἡ παρουσία της θεωρεῖται ὡς καλὸς οἰωνός καὶ γίνεται παντοῦ δεκτὴ ὡς εὐλογία Θεοῦ. Καὶ δὲν εἶνε μόνον στολισμός, δὲν μας τέπει ἀπλῶς με τὴν χάριν τῆς πτήσεώς της καὶ με τὴν γλυκύτητα τοῦ ἄσματος της, εἶνε καὶ ἐργετίς διότι καθαρίζει τὴν ἀτμόσφαιραν ἀπὸ τοὺς κόνωπας καὶ ἄλλα βλαβερά ἐντομα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν κυρίως τὴν τροφὴν της. Ἐπειτα, χρησιμεύει κάποτε καὶ ὡς εἶδος βαρομέτρου. Οἱ χωρικοὶ μάλιστα, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ἄλλο μεταχειρίζονται τὴν χελιδόνα. Ὅταν πετᾷ χαμηλά, προμηνύει βροχὴν ὅταν πετᾷ ὕψηλά, προμηνύει καλοκαιρίαν.

Ἐπιθέτω, ὅτι δὲν ὑπάρχουν χειρότερα παιδία εἰς τὸν κόσμον, ἢ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα καταδιώκουν τὰς χελιδόνας, καὶ δοκιμάζουσιν ἐπάνω των τὴν δύναμιν τῆς σ α ἱ τ α ς των, ἢ πετροβολοῦν τὰς φωλεὰς των, ἢ συλλαμβάνουσιν καὶ βασανίζουσιν τοὺς νεοσσούς.

Μαρτυροῦν σκληρότητα ψυχῆς ἀπαρδειματιστον. Διότι πληγόνουν ἢ φοβεύουσιν χωρὶς λόγον, ἀπὸ ἀπλῆν εὐχαρίστησιν, — τί ἀγρία εὐχαρίστησιν! — πτηνὰ ὄχι μόνον ἀβλαβῆ, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμα, καὶ εὐεργετικά.

Ὅλα ὅμως τὰ καλὰ παιδία ἀγαπῶν, λατρεύουσιν τὰς χελιδόνας, καὶ τὰς προστατεύουσιν ὅσον εἰμποροῦν κατὰ τῶν ἐπιθέσεων; καὶ τὰς θέλουν πλησίον των, καὶ τὰς καμαρνοῦν, καὶ τὴν χαρὰν ἐκδηλώνουσιν ὅταν ἐρχονται, ὅταν λύπην ὅταν φεύγουν, — ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιστρέψουν πάλιν τὴν προσεχῆ ἀνοιξίν, καὶ νὰ ἐπανεύρουν τὰς παλαιὰς φωλεὰς καὶ τοὺς κολοῦς των φίλους.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ

[Δύο έξοχοι δσον και δίκαια τιμαί άπενεμήθησαν εσχάτως εις τον διαπρεπή εκ Ζακύνθου ποιητήν και σεβαστόν συνεργάτην τής « Διαπλάσεως » κ. Στεφανου Μαρτζοκη: Πέρσι, Γάλλοι φοιτηταί, σπουδάζοντες την νεοελληνικήν γλώσσαν και θαυμάσαντες τα ποιήματα του κ. Μαρτζοκη, έξέδωκαν έν Παρισίοις τα « Σονέτα » του εις τεύχος πολυτελέστατον. Φέτος δ έν Οδησάη δημονή, δ τόνον πλουσιος βσαν και φιλοδουσοι, κ. Γρηγόριοι Μαρασαλις, έχορήγησε προς ένδοσον όλων των ποιημάτων του. Και τδ βιβλίον έξεδόθη πρό τινοσ έν Αθήναισ, φέρον τον τίτλον « Ποιήματα Στεφανου Μαρτζοκη » εις μέγε 18ον εκ σελίδων 160 πυκνοτυπωμένον.

Τδ μέχρι τούδε ποιητικόν έργον του κ. Μαρτζοκη είνε μεγάλη αξία. Όταν μεγαλώσετε ακόμη, θα είσθε εις θέσιν να εκτιμήσετε και σεις την ύψηλήν και φιλοσοφικήν αυτήν ποιήσιν, ή δ ποία βέβαια δέν είνε διά την ηλικίαν σας. Έν τούτοις, τιμώντες και ήμεις τον τετιμημένον μας συνεργάτην, δημοσιεύομεν έδω εκ φωτογραφίας την προτομήν του, την όποιαν έφιλοτέχνησε νέος γλύπτης εκ των καλλιτέρων μας, δια να γνωρίσετε την έκφραστικήν φυσιογνωμίαν του ποιητού, δ όποιοσ πολλάκις έγραψε και δια σέσ, — αναδημοσιεύομεν δέ εκ των ποιημάτων του και τδ κατωτέρω συνέτηον, εκλέξαντες αυτό εκ των μάλλον καταλλήλων δια να το έννοήσετε και να αισθανθήτε όλην την ωραιότητά του.

Σ. τ. Α.]

Η ΕΞΟΧΗ

Προβαίνει ο ήλιος σ' έλη του τή χάρι Κι' από λάμψι τον κόσμο πλημμυρίζει. Μες τδ χωράφι άτιμητο ζευγάρι. Από βώδια θωρεϊσ να τριγυρίζη.

Έδω κυττάσ περιήσανο μοσχάρι. Στο πράσινο σιτάρι να βαδίζει. Έν άλλο έκαί γυρμένο σ'τό χορτάρι. Και τδ πλατύ ρουθούνι να καπνίζει.

Μύριεσ άείνεσ σκάφτονε τή γη Κ' ύψωμένες σ'τόν ήλιο λαμπυρίζουν. Στους κάμπους βασιλεύει θεία σιγή.

Κ' ένω θωραϊσ τά σπίτια να καπνίζουν. Άλλο πιά δέν γροϊκάσ τή χαραυγή. Παρά τά βώδια άγάλι να μουγκρίζουν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια.)

ΕΚΡΗΞΕΙΣ

Η Ρόζα ήξευρε τώρα ότι ή εργασία τής Έλλην θα έπροξενούσεν εις τον θεϊόν Αρχην εύχαρίστησιν, την όποιαν ή ιδική της δέν θα ήτο ικανή να προξενήση ποτέ. Ησθάνετο, ότι αυτή δέν θα κατώρθωνε ποτέ να υπερέθ ή και να φθάση την Έλλην, — αυτό δέ ήτο τδ σπουδαιότερον. Εις τδ έξής λοιπόν την Έλλην θα έξεχώριζε και θα έπροτιμούσεν ο θεϊός Αρχης, και ή δυστυχής Ρόζα δέν θα ήμπορούσε να κάμη τίποτε, απολύτως τίποτε. Και ή άναγνώρισις αυτη τής αδυναμίας της κατεπίκρανε τώρα την μικράν της καρδίαν.

— Έλα, Ρόζα. Πρέπει να παύσης τά κλάματα, άφ' οδ σου το λέγω. Φίλησε την Έλλην και είπέ της ότι λυπείσαι πολύ πού την έκακομεταχειρίσθης.

— Φίλησε με, Ρόζα, σέ παρακαλώ, είπεν ή Έλλη. Δέν πταίω εγώ.

— Ούτε εγώ! άπήνητησεν ή Ρόζα με φωνήν θρηνησάη, με νέαν έκρηξιν δακρύων.

Έν τούτοις έφίλησε την Έλλην, ψιθυρίζουσα:

— Λυπούμαι πού σ' έκακομεταχειρίσθηκα...

Τότε ο κ. Βώρκε την έφίλησε και της είπε:

— Τελοςπάντων! να, έγύρισε πάλι ή καλή μου Ροζούλα, και πάει, έφυγεν εκείνο τδ κακό κορίτσι, πού ήταν πρό όλίγον σ'τή θέσι της. Α, όχι, εκείνο δέν ήταν ή αγαπητή μου Ροζούλα, τδ τριανταφυλλάκι μου, τδ στολίδι του κήπου μου! Ηταν ένα μεγάλο και άσχημο γαϊδουράγκαθο!

— Έγώ δέν είμαι γαϊδουράγκαθο! είπεν ή Ρόζα ολολόζουσα, και από την ήμέραν εκείνην άπεστράφη τόνον πολύ τά γαϊδουράγκαθα, ώστε δέν ήθελε πλέον ούτε να τα κυττάξη.

Προσεβλήθετο επάνω εις τον θεϊόν της Αρχην, του όποιου ή πατρική χείρ την περιέβαλλε έκλαιε σιγηλώς επί του ώμου του, και όλίγον κατ' όλίγον οι λυγμοί και τά δάκρυά της έσταμάτησαν.

— Δέν είμαι πειά κακή! είπε τέλος, άφινούσα βαθύν στεναγμόν.

— Όχι, όχι, δέν είσαι πειά κακή, άπεκρίθη ο θεϊός με τρυφερότητα. Και δέν θα είσαι πειά ποτέ, ποτέ, είμαι βεβαιότατος. Έλα, ως τελειώση πλέον αυτή ή ιστορία. Περρασμένα, ξεχασμένα... Θέλεις τώρα να παίξης με την Έλλην; θέλεις να φαλλιδίσεις βασιλίσσας και βασιλεϊσ;

Ητο μία από τας αγαπητάσ των διασκεδάσεις αυτή: Ο θεϊός Αρχης ήχο-

γραφούσεν επάνω εις χαρτί διάφορα πρόσωπα με μαυδάσ μακρούσ, με στέμματα εις τδ κεφάλι και με σκήπτρα εις τδ χέρι. Η Ρόζα και ή Έλλη τά έκοπαν γύρω γύρω με τδ φαλλίδι, και έπειτα έπαιζαν με τούσ φανταστικούς αυτούσ βασιλεϊσ και τας βασιλίσσασ. Ο θεϊός Αρχης δέν είχε καιρόν να ταισ προτοιμάξη συχνά αυτό τδ παίγνιδι, και όσάκις τδ έκαμνεν, έθεωρείτο ως εύνοια εξαίρετική εκ μέρους του.

Η Ρόζα έπηρεσ λοιπόν τδ φαλλιδάκι της, ή Έλλη έκαμε τδ ίδιον, και οι τρεις ήρχισαν την διασκεδαστικήν εργασίαν. Άλλ' ή Ρόζα είχε πονοκέφαλον τά μάτια της ήσαν φουσκωμένα, τά μάγουλά της ώχρα και ή καϊμένη ή μυτούλα της κατακλύμινη. Και όταν έπαρουσιάσθη ή Βριγίτα δια να πάρη τά κοράσια και να τα βάλη να κοιμηθούν, ή Ρόζα, — δια πρώτην φοράν εις τά τέσσαρα χρόνια πού διέμενεν εις την οικίαν του κ. Βώρκε, — έσηκώθη με προθυμίαν. Όταν ο θεϊός Αρχης την έφίλησε και της ηύχθη καλήν νύκτα, εκείνη έρρίφη εις τον λαιμόν του και τον έσφιξε με δύναμιν ανωτέραν τής ηλικίας της. Άλλ' ο κ. Βώρκε προσεποίηθη ότι δέν ένόησε την σημασίαν του κινήματος εκείνου. Ηθελε να δείξη ότι δέν έδιδε και μεγάλην σπουδαιότητα εις την άποψινήν σκηνήν, και έσυλλογιζετο, ότι όσον γρηγορότερα θα έλησμούσι ή Ρόζα την παράδοξον και έξαφνικήν εκείνην όργήν, τόνον καλλίτερον θα ήτο δι' αυτήν. Δέν της είπε λοιπόν τίποτε, την έφίλησεν όπως πάντοτε, και με τόν συνήθη φαιδρόν τόνον την έκαληνύκτισεν.

Άλλ' ο κ. Βώρκε ήπαταίτο, νομίζων ότι ή Ρόζα θα έλησμούσει γρηγορα την σκηνήν εκείνην.

Τδ πρωί έξύπνησε μ'έντύπωσιν όδυνηράν ήσθάνετο ότι κάτι λυπηρόν της είχε συμβη, και μάλιστα πριν να ένθυμηθ ή ακριβώς τι ήτο. Έπειτα τδ ένεθυμήθη, και ή λύπη της έγινεν ακόμη μεγαλύτερα... Έπρογευμάτισε με τόν θεϊόν της, και εις όλον αυτό τδ διάστημα ήτο ήσυχη και σιωπηλή. Άλλ' ο κ. Βώρκε, βυθισμένος εις την ανάγνωσιν των έπιστολών και των έφημερίδων του, δέν άντελήθη την μελαγχολίαν τής ανεψιάσ του. Όταν έφυγε δια τδ Δικαστήριον, ή Ρόζα, κατά τδ σύνηθεσ, έπήγε να τον ιδη από τδ παράθυρον, άλλ' όχι με τδ γελαστόν πρόσωπον και με την φαιδράν καρδίαν των προηγουμένων ήμερών.

Τδ πρωί εκείνο, ή μίς Σμιλυ τά έχασε με την μαθητριάν της. Ποτέ δέν της έφάνη τόνον ιδιότροπος και εύερέθιστος. Εις την παραμικράν λέξιν, έφαινετο έτοιμος να κλαύσ ή να θυμώση. Ολίγον κατ' όλίγον όμως κατηνύζετο, και έγινετο πάλιν ή καλή Ροζούλα του θεϊου Αρχη, ίσως δέ ή όδυνηρά έντύπωσις θα

έξηλείφετο έντελώς από τδ πνεύμα της, αν τά καθημερινά αυτά μαθήματα δέν ύπεδαύλιζαν κάποιον αισθημα, τδ όποϊον έτρεφε κατά τής Έλλης, χωρίς να το έννοη καλά και αυτή ή ιδία. Ητο μίτος; ήτο φθόνος; ήτο πικρία;

Η μίς Σμιλυ, παρατηρήσασα την αιφνιδίαν αυτην μεταβολήν, την ήρώτησεν επανειλημμένως πώς ήτο. Η έρώτησις αυτη έξέπληρτε πολύ την Ρόζαν, ή όποια άπεκρίνετο κάθε τόνον: — Πολύ καλά, εύχαριστώ. Τέτε ή μίς Σμιλυ έζήτησε την συμβουλήν τής Βριγίτας, άλλ' ή αγαθή οικονομός δέν ήτο εις θέσιν να τη είρη τίποτε ώρισμένον. Άνησυχούσα δια την μαθητριάν της και φοβουμένη κάποιαν ασθένειαν, ή μίς Σμιλυ την έπρόσεχε, την έσπουδάξεν όσον ήμπορούσε, άλλα χωρίς νανακαλύπτει τίποτε.

Μίαν ήμέραν, κατά την όποιαν ή Έλλη είχε κάμη λαμπράν μετάφρασιν εκ του γαλλικού, ή μίς Σμιλυ τη είπεν: — Είμαι βεβαία ότι ο κ. Βώρκε δέν θα γνωρίζη τας προόδους σου. Όταν θα επιστρέψη τδ βράδυ, δείξέ του τδ τετράδιόν σου. Να ιδής πόσον θα ένθουσιασθή.

Η Έλλη, αντί να χαρή ως έπείρμενεν ή παιδαγωγός, έκοκκίνισεν, έρριψε βλέμμα κρυφόν προς την Ρόζαν, και έψιθύρισε:

— Καλλίτερα να μη τού το δείξω.

Συγχρόνως ή Ρόζα έξεράραη εις δάκρυα, φωνάζουσα: — Δέν θέλω! δέν θέλω! — Μπα! τί είνε αυτά; ήρώτησεν ή μίς Σμιλυ κατάπληκτος.

— Δέν πρέπει να του δείξη τδ τετράδιόν της, είπεν ή Ρόζα κλαίουσα, αυτό με κάμνει πολύ δυστυχή!

— Μα γιατί, Ρόζα μου; είπεν ή μίς Σμιλυ, γιατί θα γίνης δυστυχής, αν ή Έλλη είνε προχωρημένη εις τά γαλλικά;

— Γιατί εγώ δέν μπορώ να την φθάσω, και ο θεϊός μου...

Και ή Ρόζα διεκόπη υπό νέων λυγμών.

— Α, Ρόζα! έλπίζω ότι δέν ζηλεύεις την Έλλην! είπεν ή μίς Σμιλυ, πολύ λυπημένη δι' ότι ήκουσεν.

Άλλ' ή Ρόζα δέν γνώριζεν ούτε αυτη τι ήσθάνετο, και μη δυναμένη πολύ περισσότερο να το έκφράση, ήρκέσθη να πάντηση:

— Έγώ αγαπώ τον θεϊόν Αρχην!

Η μίς Σμιλυ εκύτταξεν άλληλοδιδόχως τά δύο κοράσια.

— Λοιπόν, είμπορώ να μη το δείξω; ήρώτησεν ή Έλλη.

— Αν δέν θέλεις, δέν πειράζει, άπήνητησεν ή παιδαγωγός μετά τινα δισταγμόν. Έντοσούτω, νομίζω ότι δέν είνε δίκαιον να μη ανταμειφθ ή έπιμέλειά σου, προσέθεσεν άποτεινομένη μάλλον προς τον έαυτόν της ή προς την Έλλην.

— Μάνα μου! ένας Γίγαντας με τή γυναϊκά του!

— Μάνα μου! ένας Γίγαντας με τή γυναϊκά του!

— Μάνα μου! ένας Γίγαντας με τή γυναϊκά του!

— Μάνα μου! ένας Γίγαντας με τή γυναϊκά του!

— Μάνα μου! ένας Γίγαντας με τή γυναϊκά του!

— Μάνα μου! ένας Γίγαντας με τή γυναϊκά του!

— Μάνα μου! ένας Γίγαντας με τή γυναϊκά του!

— Μάνα μου! ένας Γίγαντας με τή γυναϊκά του!

— Μάνα μου! ένας Γίγαντας με τή γυναϊκά του!

— Μάνα μου! ένας Γίγαντας με τή γυναϊκά του!

— Μάνα μου! ένας Γίγαντας με τή γυναϊκά του!

— Μάνα μου! ένας Γίγαντας με τή γυναϊκά του!

— Μάνα μου! ένας Γίγαντας με τή γυναϊκά του!

Η Έλλη έφάνη ως νανεκουφίσθη από μέγα βάρος, και άπήνητησεν: «Εύχαριστώ!» μ' έκφρασιν ζωηράσ εύγνωμοσύνης.

Η μίς Σμιλυ κατόπιν ανέκρινε την Έλλην ιδιαιτέρως και έμαθεν επάνω-κάτω τί συνέθη. Βεβαίως ή Έλλη δέν ήτο εις θέσιν να έξηγήση την συμπεριφοράν τής Ρόζας, διηγήθη όμως εις την παιδαγωγόν, ότι ή φίλη της είχε θυμώση πολύ έναντίον της, την έσπέραν πού έδειξαν τά τετράδιά των εις τον κ. Βώρκε, ότι έκλαυσε πολλήν ώραν, και έν γένει ότι έλυπήθη κατάκαρδα.

— Πρέπει να ήσώ τά θέματά μου; προσέθεσε. Κ' εγώ δέν ξέρω τι να κάμη.

Από τδ έπεισδεδειον αυτό, τά μαθήματα έγινόντο όλονέν ένοχλητικώτερα.

Η Ρόζα, πάντοτε άγρυπνος, έπέβλεπε ζηλοτύπως την Έλλην, μήπως τυχόν ήθελε δείξη κανέν τετράδιόν της εις τον θεϊόν Αρχην. Ητο δυστυχιστάτη, πού δέν ήμπορούσε να κάμη καλλίτερα θέματα από αυτην, και ποτέ τδ μάθημα δέν έπερνούσε χωρίς κλάματα, — πράγμα άγνωστον έως τότε εις τδ σπουδαστήριον.

Η δυσθυμία τής Ρόζας έξηκολούθει και μετά τας άνωρας αυτάσ ώρας. Έφιλωνεικούσε συχνά με την Έλλην και έφαινετο ζηλοτύπος και δια την παραμικρότεραν περιποίησιν εκ μέρους της προς τον θεϊόν Αρχην, ή και τανάπαλιν.

Θά έλεγέ τις ότι όλα τά προτερήματα τής Ρόζας έχάθησαν δια παντός, και τούτο μόνον και μόνον διότι έξ αρχής δέν κατώρθωσε να κυριεύση την ζηλοτυπίαν, και διότι κανείς δέν την είχε βοηθήση να καταβάλη τδ κακόν αυτό αισθημα.

Η μίς Σμιλυ, νέα και άπειρος, μη

γνωρίζουσα πώς να όμείλσση προς τδ κοράσιον αυτε περιμένουσα καμμίαν βοήθειαν εκ μέρους τής άπλοϊκής Βριγίτας, άπεφάσισε ναποταθή προς τον κύριον Βώρκε. Και έποφελήθεισα τής πρώτης εύκαιρίας, τή έκαμε λόγον, και ανέκαλύψεν ότι και ο κ. Βώρκε επίσης είχε παπατηρήσση την μεταβολήν τής Ρόζας.

(Έπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΩΝΣ

Ο ΕΛΕΓΧΟΣ ΕΝΟΣ ΠΡΙΓΚΙΠΟΣ

Μίαν φοράν, ο Φερδινάνδος Λεσσέψ, ο τομεύς του ίσθμού του Σουέζ, συνομιλών με τον Μεχμέτ Αλήν—τον μέγαν Αντιβασιλέα της Αιγύπτου, εις τον όποϊον όφείλει την εύδαιμονίαν της,—τον ήρώτησε περί των προόδων του υιού του.

Ο Μεχμέτ Αλής έδειξε προς τον Λεσσέψ τον Έλεγχον του νεαρού πρίγκιπος, έχοντα λαμπρούσ βαθμούς, διότι τδ παιδίον ήτο εύφυστατον και οι καθηγηταί του ήσαν πολύ εύχαριστημένοι, —άλλα συγχρόνως τή είπε:

— Αυτά δέν μ' έξιππάζουν. Έγώ ήμουν σαράντα χρόνων και δέν ήξευρα να διαβάξω, και τώρα ακόμη διαβάξω με πολλήν δυσκολίαν. Από αυτόν τον Έλεγχον δέν κυττάξω παρά μόνον την τελευταίαν στήλην, όπου είνε σημετωμένον τδ βάρος, τδ όποϊον είχεν ο υίός μου την παρελθούσαν εβδομάδα και τδ βάρος, τδ όποϊον έχει την παρούσαν. Έάν τδ βάρος του αύξάνη, τον τιμωρώ, αν τδ βάρος του όλιγοσταθή, τον ανταμείβω.

Ο Αντιβασιλεύς είχε την ιδέαν ότι μόνον οι όκνηροί παχαίνουν, και ίσως εις αυτό δέν είχε πολύ άδικον...

ΟΠΤΙΚΗ ΑΠΑΘΗ. — 1.

— Μάνα μου! ένας Γίγαντας με τή γυναϊκά του!

ΟΠΤΙΚΗ ΑΠΑΤΗ. — 2.

— Μπα! μπα! έκαμα λάθος... Είπε ο λαμπρός μου φίλος Περικλής με την κυρία σύζυγόν του και με τον χαριτωμένον Κωστάκη του.

ΣΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

Σάν σήμερα χαράζει ή Αδύγη με ροδοδάφνης κλώνια και 'στην ελεύθερή μας γη Φέρει άνοιξι αιώνια όγγόντα τώρα χρόνια...

Σάν σήμερα φεγγαβολει πανευμορφη άχτιδα, που φέρει νέα Ανατολή 'ς την άλλη μας πατρίδα, ώραία σάν την έλπίδα!

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΣΥΓΧΩΡΕΙΤΕ...

«Και άφες ήμιν τά όφειλήματα ήμών, ως και ήμεϊς άφίμεν τοϊς όφειλέταις ήμών.»

Ίδού τί επαναλαμβάνομεν καθημερινώς, προσευχόμενοι την θείαν προσευχήν, την όποιαν αύτός ό Κύριος ήμών Ίησους Χριστός μάς έδίδαξε.

Τούτο σημαίνει: «Θεέ μου, έσο εύσπλαγχνος προς ήμάς, ως και ήμεϊς εύμεθα εύσπλαγχοι προς τούς άλλους.»

Και ακόμη σημαίνει: «Έσο αύστηρός προς τά πταισμάτα μας, εάν και ήμεϊς αυτοί δέν συγχωράμεν τά πταισμάτα των άλλων.»

Πρωί και βράδυ ή Κατίνα προσεύχεται και επαναλαμβάνει τούς ωραίους αυτούς λόγους, αλλά μόνον με τά χείλη, όχι με την καρδίαν.

Η διαγωγή της δέν εϊνε καθόλου

σύμφωνος με αυτούς. Η Κατίνα δέν γνωρίζει να συγχωρη. Δυσκόλως λησμονει τα προς αυτήν πταισμάτα των άλλων εϊνε μνησικακος και φιλέκδικος διατηρει το μίσος της κατ' εκείνων οι όποιοι της έκαμαν έστω και το μικρότερον κακόν.

Μίαν ήμέραν, εις το Σχολείον, εν ώ ή Κατίνα έκρατοϋσεν ένα γυάλινον μπουκαλάκι, ή Σοφία έπέρασεν από κοντά της, και από άπροσεξίαν, την έσκούντησε με τον άγκώνα. Τό ώραϊον μπουκαλάκι, το όποιον δέν ήτο μεγαλύτερον από δακτυλήθραν, της έπεσεν από τά χέρια και φυσικά έσπασεν.

Η Σοφία ελυπήθη πάρα πολύ δια τó ατύχημα. Αμέσως, με δάκρυα εις τά μάτια, ειπεν ότι δέν το έκαμεν επίτηδες και παρεκάλεσε την Κατίναν να την συγχωρήση δια την άπροσεξίαν της.

Εμάζευσε τά κομμάτια, και με τρεμούσας χείρας, προσεπάθησε να τα συγκολληση' αλλά εις μάτην' το κακόν ήτο ανεπανόρθωτον.

— Έ, μου έσπασες το μπουκαλάκι μου; Τώρα να ιδής! τώρα να ιδής! εφώναξεν ή φιλέκδικος Κατίνα. Και τρέξασα εις την αίθουσαν της παραδόσεως, ήρπασε το βιβλίον της Σοφίας και το έκαμε χιλια κομμάτια.

Επήρε την κούκλαν της, της έβγαλε το κεφάλι και της έσπασε τά χέρια. Επειτα έπήρε το πλέξιμόν της, ετράβηξε την κλωστήν και της το εφίλωσεν όλον. Αν την στιγμήν εκείνην δέν έμβαινε ή διδασκάλισσα, βέβαια ή Κατίνα, μα-

νιάδης, δέν θα άφινε τίποτε μέσα εις την σάκκλαν της Σοφίας.

Επέρασεν από τότε τρεις εβδομάδες' τρεις όλόκληροι εβδομάδες. Αλλά ή Κατίνα διατηρει το μίσος της και δέν άφινει να παρέλθη εύκαιρία χωρίς να το εκδηλώση.

Εν τούτοις ή αγαθή Σοφία άλλο δέν θέλει παρά να συμπιλιωθών, να ειρηνεύσουν. Αυτή τά ελησιμόνησεν δια: και το ζηλωμένον εργόχειρόν, και το σχισμένον βιβλίον, και την άποκεφαλισμένην κούκλαν.

Αλλά όσάκις κάμη να δώση το χέρι της, δια να τα φτιάσουν, ή Κατίνα τó θρονεϊται με κακίαν' και όσάκις τή απευθύνη φιλικάς τινας λέξεις, ή Κατίνα κάμνει την κωφήν ή άποκρίνεται με ύβρεις.

Α. Κατίνα τί άσχημα που κάμνεις! Αντί να μνησικαχής άκόμη, πήγαινε, τρέξε να φιλήσης την καλήν Σοφίαν, την όποιαν έδλαφες τόσο, έκουσίως, όσον δέν σ' έδλαφεν εκείνη άκουσίως.

Συγχωρήσε την δια τó μπουκαλάκι που σου έσπασεν, άφ' ου αυτή σε συγχωρη δια τόσα, και δια την κούκλαν, και δια τó βιβλίον, και δια τó εργόχειρόν. Έλα, λησιμόνησε τα όλα και συμπιλιώθητε.

Αν δέν το κάμεις, συλλογίσου, ότι όσάκις άπαγγέλλης τας λέξεις της κυριακής Προσευχής, άπαγγέλλεις την ίδίαν σου καταδίκην. Μη συγχωρούσα, δέν θα συγχωρηθής!

(J.--H. Fabre) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΓΩΤΟΣ

ΗΜΕΡΟΚΑΛΕΣ

Εϊχεν άνθιση δλόχαρο σε βελουδένια γής.

Ο ήλιος σάν έανοιχτήκεν από τó κύμα πάλι,

Κι' ελάμψαν 'ς τις άχτιδες του τά δάκρυα της αύγης

Κι' άταίριαστα σκορπίσανε 'ς δλη τή φύσι κάλλη,

Εϊδα σάν διαμαντόπλεχτο στεφάνι δλόγυρά του,

Που λες πώς έστράφαννε την πρώτην όμορφιά του!

Ήταν γυρμένο θλιβερά 'ς της γής την άγκαλιό...

Η μελιχρές του φεγγαριού άχτιδες σκορπιστήκαν,

Και σάν ελάμψαν της νυκτός τά νωπερά φιλά,

Εϊπα, 'ς τόν κάμπο νεκρικά κεριά πώς άναφτήκαν

Και εϊδα σάν άστρόπλεχτο στεφάνι να τó ζώνη,

Και τή νεκρή του όμορφιά πικρά να στεφάνωνη!

ΔΡΙΑΑΝΗ

TAMEION ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ: — Αναλόγως του εκ των εκάστοτε εισφορών των συνδρομητών μας, (και παντός άλλου επιθυμούντος να συνεισφέρει) συναχθημένου ποσού, θα σταλάσωιν εις τά εν Αθήναις και άλλωσού Σχολεία τήμοι της Διαπάλασης και της Βιβλιοθήκης αυτής, όπως σταλάσωιν ως δώρα εις τούς επιμελεστέρους άπόρους μαθητάς και μαθήτριάς. Δι' εισφοράς, εϊς οιουδήποτε ποσού, δεκται και εις γραμματόσημα, στέλλονται άπ' ευθείας προς τó Γραφείον της Διαπάλασης των Παιδιών.]

ΔΕΚΑΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like 'Εκ προηγούμενων εισφορών', 'Αλεπού', 'Φρόνιμος', etc.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γεώργιο! Δέν σου είπα, άν σου διάτουν δευτερο γλυκίσμα, να μη τó πάρης; — Μ' αυτό, μαμμιά, εϊνε τó τρίτο.

Απορία του μικρού Κωστάκη: — Μαμμιά, βλοι οι βουκόλοι ξεύρουν και κάμνουν ποιήματα;

— Τι άνόητος που είσαι!

— Τό-ε λοιπόν γιατί λέγονι βουκολική ποιησις;

— Επειδή από τού Γαϊάου; Ζεργήμα...

Σκέψις του Πάου-με-Λερε: — Τι καλά που θα ήταν άν ή Διαπάλασις μάς έστέλλε με τó πρώτον φυλλάδιον και τόν πίνακα των Περιεχομένων του 1901!

— Τότε θα έβλεπα πώς θα έχωμεν τάποτελέσματα κάθε Διαγωνισμού.

— Μαμμιά, τó αυτό που θά μου ψήσης, εγώ θέλω να εϊνε δίχως κροκό.

— Και γίνεται αυτό δίχως κροκό;

— Μπα! γιατί λοιπόν ό μπαμπάς λέγει, πώς άν πάρωμε αυτά από τó γετεινικό μπακαλί δέν θα βρούμε μέσα κροκό;

— Η Ποιμενίς της Δίρρης προς τον φίλην της: — Άχ, καμίνι, όπο συλλογίσουμι την ώραν του θανάτου, έτσι μου έρχεται να πίσω 'ς τή θάλασσα να πνιγώ από τώρα, για να γλυτώσω.

— Ο Διδάσκαλος: — Λοιπόν, τί σημαίνει ό Ένεσως;

— Ο Μαθητής: — Τό παρόν.

— Ο Διδάσκαλος: — Έχει κανένα τρόπον να καταλάβω καλύτερα;

— Ο Μαθητής: — Έχω.

— Ο Διδάσκαλος: — Πώς;

— Ο Μαθητής: — Με τó εύλο!

— Ο Διδάσκαλος: — Λοιπόν, τί σημαίνει ό Ένεσως;

— Ο Μαθητής: — Με τó εύλο!

— Ο Διδάσκαλος: — Λοιπόν, τί σημαίνει ό Ένεσως;

— Ο Μαθητής: — Με τó εύλο!

— Ο Διδάσκαλος: — Λοιπόν, τί σημαίνει ό Ένεσως;

— Ο Μαθητής: — Με τó εύλο!

— Ο Διδάσκαλος: — Λοιπόν, τί σημαίνει ό Ένεσως;

— Ο Μαθητής: — Με τó εύλο!

— Ο Διδάσκαλος: — Λοιπόν, τί σημαίνει ό Ένεσως;

— Ο Μαθητής: — Με τó εύλο!

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ

συνδρομητάς της «Διαπάλασης των Παιδιών», άν δέν δύναται να στέλλουν την συνδρομήν των άπ' ευθείας εις τó Γραφείον μας, παρακαλούμε να καταβάλλωσιν αυτήν προς τόν εν 'Οδησού καθηγητήν κ. Αναστάσιον Ν. Πέλλον, (Alexandrowski Prospect, No 3) εύχωνόσ αναδεχθέντα την αντιπροσωπείαν του ήμετέρου περιόδικου κατ' άπασαν την Ρωσίαν. Παρά τή αυτώ κ. Αντιπροσώπω πληρώνεται και αι καθυστερούμεναι συνδρομαί παλαιότερων ετών εϊς οιασδήποτε πόλεως της Ρωσίας, εγγράφονται νέοι συνδρομητάι, και γίνονται δεκται παραγγελίαί περὶ άποστολής τόμων της «Διαπάλασης» και της Βιβλιοθήκης της.

ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΗΣ»

ΤΑ «ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ»

Δια τελευταίαν φοράν σΐς υπευθυμίζω, ότι μέχρι του προσεχούσ Σαββάτου, 31 Μαρτίου, έχετε καιρόν να εγγραφήτε, οι επιθυμούντες και οι δυνάμενοι, εις τά «Διηγήματα» Στενοπούλου (Φαίδωνος.) Επίσημ: και οι ενεργούντες προς εγγράφην συνδρομητών, μέχρι της ήμέρας εκείνης πρέπει να επιστρέψουν τας Άγγελίας. Ουδέμια παράτασις της προθεσμίας θα δοθη. Μόνον, επειδή την 1ην Απριλίου εϊνε Πάσχα και έπειδή ή εκτύπωσις του βιβλίου άρχισεν μετά τας έφοτάς, θα εϊνε καιρός να ετοιμασθώ αντίτυπον και δι' εκείνους οι οποίοι θα παραδώσουν εις τó ταχυδρομείον την συνδρομήν των άκριβέδε την 31 Μαρτίου, άτιάρων άν θέσ φήσιν εδω άλλως ήμέρας βραδύτερον.

Σήμερον ό κ. Φαίδων έχει να εκφράση ζωηροτάτας εύχαριστίας προς την Αηδόνα της Ερημίου, Λυσόχαρον, Μικρόν Αθηναϊόν, Νικηλάου Δ. Καπητσαίνην, Πέτρον Σκανδάλου κτλ. κτλ. οι οποίοι έσπεσάθησαν δια τά «Διηγήματα» του και τή ενέγραψαν ένα σωρό συνδρομητάς.

Αηδία [Ε] δια τας έντυπώσεις σου από τόν «Ανοικτόκαρδον» και την «Κόρην του Γερσθωμά», τας όποιας εκβέτες με τήσιν χάριν. Και αι α' Ανεψιαί του Κου Βώρχου εϊνε έμ του είδους των διηγημάτων, τεί όποια σου άρεσουν, διότι και εδω αι ήρωίδες παρουσιάζονται μικραί και μεγαλώνουν προτύσεις της ιστορίας, ώστε εις τó τέλος εϊνε σωστά νεανίδες.

Εύγε, Κωδωνάνη Ρεταεσά [Ε] και εϊσι θέλω πάντοτε νακούω, ότι γίνεσαι δεξις των επάων των διδασκάλων σου και των αμοιβών του άδελφου σου. Νά σου εΐση και ό Μουστακάς και να μην άφήση ποτέμ!

Οι συνδρομητάι της Διαπάλασης εις τó Άγιον δίδουν και πέρουν. Έκαμα Σύλλογον, τόν όποιον ώνόμασαν ό «Ελληνοπαίς» και θα εργασθών υπέρ του Έλληνοπαίδου, υπέρ του Ταμείου των Απορών και προς αύτην των συνδρομητών μας. Πρόεδρος του Συλλόγου ή Κωσταγιάννης Καζαντζής, Ταμίας ή Σωτ. Ε. Σταυρούλοπουλος και γραμματέας ή Δημ. Βλασσόπουλος. Διωργάναων και Λαχειών υπέρ του «Ελληνοπαίδου» δια τó όποιον έγραψα εις τó προηγούμενον φύλλον. Θα κερδίσουν 25 άριθμοί αντικείμενα αξίας 5—50 δραχμών και κάθε γραμματέας τιμάρται όρ. 1. Όποιοσ από τούς φίλους μας θέλει ναγοράσιν, ύποσηρήζω τόν «Ελληνοπαίδα», εϊς άποστέθ κατ' ευθείαν προς τόν κ. Σωτ. Ε. Σταυρούλοπουλον εις Άγιον.

τρείς φορές τόν Αγγουρολογιότατον, διότι τó ίδιον διήγημα, τó όποιον έγραψεν έκείνος εις έν επισκεπήριον, συ τó έγραψες εις τó τρίτον του επισκεπήριου! Νά σου είπω όμως όλην την αλήθειαν; Δέν θα ήθελα να καταπονήσης τόσο τούς όφθαλμούς σου. Ποία ή ωφέλεια;

Έγκρίνουσα τά ψευδώνυμά των δέχομαι: μετά χάραξ εις την Άλληλογραφίαν μου και εις τούς Διαγωνισμούς μου τούς νέους μου φίλους: Μελοποιήν Φωγήν (Θ. Ν. αυτά ήτα τó ώραϊότερον) και Αργουαύτην (Χ.Κ αυτά ήτα τó μόνον έλεύθερον.)

Ασπασμαί, πληροφορίαί: Τό Άρθροφρον Κάριστον άσπάσεται την Έρσθραν Καμέλιαν και ζητεί τάχηκά του Άσπροποταμίτου — ή Ειρήνη Μεγαπάνου δέχεται την υπό της Ναυσικάς προταθείσαν Άλληλογραφίαν και άναμένει επιστολήν της με τόνόμά της' άσπάσεται δε θερμός την Διήν Ράση και την έρωτά πως πηγαινον τά μαθήματα — ή Παρδολός Γάτος ζητεί τάχηκά του Χιονισμένου Μαιου — ή Λάσρα του Ζεφύρου συλλυπηταί έγκαρδίας την Ρομαντικήν Καρδίαν δια τόν θάνατον της μητρός της; και την Βασίλδα της Ερημίου δια τόν θάνατον του πατρός της; — ή Αθρα της Κερειόρας ζητεί τó ζώμα Ρόδα, Ίακος και κρένα, μύρα παντοχού σκορπίουν κτλ. — όποιος τó έχει και της τó στείλη, θα της κάμη μεγάλην χάριν — ή Βάδεν Πάουελλ πληροφορεί τόν Λρεστούδουλον Δαμύτην ότι εϊνε 12 ετών' και τώρα που γνωρίζει την ηλικίαν του, άν βέλη εϊς έχουν άλληλογραφίαν — ή Ποιμενίς του Πηλίου άσπάσεται την Δέαν και την πληροφορεί ότι τάχηκά του παλαιού ψευδιώνυμου της ήσαν Η. Ν. την ενόσή τώρα; — ή Ποιμενίς της Δίρρης άσπάσεται την Έλευσινίαν Θεάν και την έρωτά διατί δέν έγραψε — τó Όχρδν Ρόδον άσπάσεται τόν Λιαλχόν και τόν Ναύτην της Ναυαρχίδος του; όποιους γνωρίζει καλύτερα.

Μικρά Πυστινά επιθυμούμ, ναταλλάξουν: ή Λευκή της Καστίλλης με τó Μενεξεδέριο Μπουκατάκι, Ιον του Άρροβ και Κόρην — ή Αιργιναία Αθηνά με την Έυτοχή Θρητήν, Αηδόνα της Ερημίου, Είρωελαν της Είμαρμένης και Έλληνικήν Φουσταρέλλαν (με τά όνόματά των) — ή Διαψευδοβέτα Έλπίς με την Ζωηράν Φλόρα, Καννασίαν Θεραπεινίδα των Μουστάν, Καρδίαν από Πέτρον και Αταθύριον Ρόδου — ή Λιακή Μαργαρίτα με τόν Σιροκολεβάντην, Άνκοκοράμα, Νουσταλιόσαν Έλληνίδα (με τόνόμά της) και Αγγουρολογιότατον — ή Λιακή Όρίων με τόν Άνκοκοράμα — ή Αηδών της Ερημίου με την Χιονοσκεπή Δίρρην — τó Άργό Μενεξεδάκι με Στέλενον τόν Κερανόνη, Κεραμιδογάτον και Καταρομάλλον — ή Κωπηλαίτις Εύθιον με τόν Δοχινάβαρρον Εβροβιάδην; (δια ναταλλάξων και τά όνόματά των) Μαρομένηον Φύλλον και Σπριαντό Όρίοντα — ή Ποιμενίς της Δίρρης με την Αποκίτσαν Έλπίδα, Είρωελαν της Είμαρμένης, Παρηγορον Άγγελαν και Αιργιναίαν Αθηνά — ή Κόρη του Δουνάεως με τόν Όριωνα, Μικρόν Ιάτροσαν (της όποιας ζητεί τó όνομα,) και Σοφόν Πιττακόν — ή Έλληνική Ναυαρχίς με τόν Αρχιναβαρρον Θεμιστοκλέα, Αρχιναβαρρον Εβροβιάδην και Μελαγχολικήν Σελητολάτριά (με τά όνόματά των) — ή Πατριός Βαρκάρης με την Σκηνωρήτην Σελήνην, Αεροναυτοπούλαν και Στέφανον Δάφνης (με τόνόμά των) — τó Θαλλόστον Κύμα με την Σοννεφοσώδη Ημέραν, Στέφανον Δάφνης, (τόν όποιον άσπάσεται) Συναχωμέτον Ποτικόν (με εως πότε θα βαστά τó σινάχι;) και Μελίτσσαν Καλόγγορον — ή Εφεσία Κόρη με την Καταρομάλλον, Μικρόν Ιάτροσαν και Μικρόν Δοσκοινίδα — ή Κυρηός των

Αιγάργων με την 'Ελπίδα Κόσμου, Διαφεν-
οδέσσαν 'Ελπίδα, Μέλλουσα Καλόγγρα και
Παρήγορον 'Αγγελον — τὸ Τέμενος τῶν Μου-
σῶν με τὸ Σηλαίον τῶν Μουσῶν — ἡ Ἀμυδρὰ
Δάμψις με τὸ 'Αρθος τῆς 'Υπομονῆς, 'Ανοι-
ξιάτικη Βραδύα, 'Αγγελον τῆς Ἐντυχίας
καὶ Ἄδραν τῆς Κερκύρας — ἡ 'Ανοιξιάτικη
Βραδύα με τὴν Πολύγυρον τῆς Νάκου (ἢς ἤ-
τη καὶ τὸ ὄνομα) 'Νεραϊδαν τῶν Σπετσῶν,
Λιακὴν Μαργαρίταν καὶ Προχυμαίαν τῆς
Σμύρνης — τὸ Τίλ-Τίλ με τὴν 'Εξόριστον 'Ελ-
ληνίδα, 'Ελληνικὴν Ναυαρχίδα, 'Ελαφρὰν
'Αχαιον καὶ 'Αγγελον τῆς Ἐντυχίας — ὁ
Κοκκινομαυρολόφος με τὴν Μόσχαν τῆς
'Αστερουσίας — ὁ 'Ψάλλης τῶν Δασῶν με τὴν
'Ἰνὰ, Κυμαίτουσαν Θάλασσαν καὶ 'Αρθος
τοῦ Μαίον — ὁ Συναγωγικὸς Ποντικὸς με
τὴν 'Αποκτεῖσαν 'Ελπίδα — ἡ Προχυμαία
τῆς Σμύρνης με τὸ 'Ελληνικὸν Αἰόθημα,
Σοφὸν Πιττανὸν, 'Ερημὴν καὶ Διαβολάκην —
ἡ Μυστικὴ Φωνὴ με τὸν Βάδαν Πάουελ, 'Αρ-
τανιὰν καὶ Πῶς με Δέρε' ἡ Μικρὰ 'Αρθοδέ-
σση με τὴν Γλυκίαν Καρδίαν καὶ 'Αγρὸν Με-
νεξεδάκι — ἡ 'Αρθοῦσα Νέσσης με τὸν Κά-
λυκα Ρόδου (καὶ ἀνταλλάξου καὶ τὸ ὄνομα τῶν)
— τὸ 'Αρθος 'Αρθῶν με τὴν 'Ανοιξιά-
τικὴν Βραδύαν, Περδοῦσαν Καρδίαν, Φάρον
τῆς Μυκόνου καὶ Βοσκοπούλῃ τῆς Ἰέρρης —
ἡ Μέλλουσα Καλόγγρα με τὴν Χλόην τοῦ Κη-
φισσοῦ, Ρόδον τοῦ 'Απριλίου καὶ Τρεμοσθῆ-
νον 'Αστέρη — ὁ Βασιλεὺς τοῦ Κατέρου με τὸ
'Αρθος 'Αρθῶν, 'Αγρὸν 'Αρθος καὶ Τρε-
μοσθῆνον 'Αστέρη — τὸ Ἀρκετικὸν Κάστανον
με τὸν Διωτὴν Σουλιώτην καὶ Καταρομάλλ-
ων — ὁ Κεραμιδόγατος με τὸ 'Αστρο Κά-
βουνο, Μαραμένον Φύλλον, Αἰζᾶν, καὶ Με-
λαγχολικὴν Σεληνολάτριά — ἡ 'Αγριοῦ
λέττα με τὸν Γέρον Κροῦγγερ, Καταρομάλλων,
'Αριστέα καὶ 'Αρθος τῆς 'Υπομονῆς.

'Απὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διάπλα-
σις πρὸς τοὺς φίλους τῆς Λιακὴν Μαργαρί-
ταν (ἢ ὅποια ἐπέταξε πάλι σὰν τὸ πουλάκι εἰς
τὴν πατρίδα, ἀλλὰ καταπραγεμένη με τὰς 'Α-
θῆνας ὅσον διὰ τὴν πληροφορίαν πρὸς τὴν Μαρ-
γαρισοφόρον, ἢ οὐ ἔχουν καὶ 'Αλληλογραφίαν,
εἰς ἡ ἀνάγκη νὰ τὴν διαβίβωσθ δι' ἐμοῦ) αὐτὸ
δραχμὰ ἐπέλειωσαν. 'Αρθοφόρον Κάμιστρον
(εἰς τὰς ἐξόδους λοιπὸν θαναγινώσκῃ τὰ φυλλά-
διά μου καὶ θά μου γράψῃ τὰς ἐντυπώσεις
σου ναί) ; Σκόνην τῶν 'Αθηνῶν (καὶ βέβαια
πρέπει νὰ μου γράψῃ εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν, ὅπως
παῖδι πρὸς τὴν μητέρα του, χαιρῶ πού σου ἄ-
ρῆσει τόσον πολὺ τὸ περιοδικὸν μας καὶ σ' εὐ-
χαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας) Βιολῆτην Μεγαλά-
γου (χαιρῶ πού ἔγινες καλὰ ὄχι, προσάσεις Μ.
Μυστικῶν με τὸ ὄνομα δὲν ἐπιτρέπεται) πάσους
ἀσπασμοῦ εἶχες αὐτὴν τὴν φορὰν, καὶ πού τόπως
δὲ φίλους) Παρθαλὸν Γάτον (ἔστειλεν διὰ τὸ
ἄλλο, δὲν πειράζει) Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα
(εἶμαι βεβαία ὅτι σοῦ ἔγραψεν ἦδη ἡ ἀδελφὴ σου,
ὥστε εἰς περιττὸν νὰ δημοσιεύω τὴν πληροφο-
ρίαν; εἶδες λοιπὸν τί ὠραῖος πού εἶνε ὁ 'Ευρεσι-
κόλης) ; Χρυσὸν Παράκι, 'Ισομερικὸν τοῦ Κό-
σμου, Τυρόβια (μὰ πῶς ; ἤλλαξες ψευδάνυμον ;
ἂν δὲν ἤλλαξες, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κέρνῃς προ-
τάσεις, παρὰ με αὐτὸ πού ἔχεις) 'Ελληνικὸν
'Εδαφος (σοῦ ἀπῆντησα) ἔστειλεν) Ἐβραίου (αὐ
πρότασεις σου εἰς τὸ προσεχές) Σκληρὸν Βρά-
χον, Φασουλᾶκην (ἔχει καλῶς ἡ πρότασις εἰς
τὸ προσεχές) Θεὰ τῆς Γεωργίας (σ' εὐχαρι-
στῶ θερμῶς διὰ τὸ ἐξασπάζωμα καὶ δὲν ἀμφιβά-
λω ὅτι ἡ νέα σου φίλη θά εἶνε ὅπως μοῦ τὴν
παριστάνεις ὁ κ. Ζενοπούλος σ' εὐχαριστῶ δι'
ὅσα γράφεις) Λιωτῆ-Σουλιώτην (τὴν ἔλαβα
καὶ τὴν ἀπῆντησα τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστι-
κῶν νὰ τα ἐσωκλείψῃ εἰς μεγαλύτερους φακέλλους
διὰ νὰ μὴ σακκίζονται, νὰ ἐσωκλείψῃ δὲ εἰς ἑκα-
στον ἀπὸ ἐν δεκάλεπτον γραμματῶν) 'Αρ-
νάκι τοῦ Γαλατεροῦ (ἢ παραγγελία σου ἔξετε-

λέσθῃ) 'Απόγονον τοῦ Νέστορος (ἔτσι, νὰ πε-
ριεργῆσῃ; αὐτοὺς τοὺς ἀπόγονους, οἱ ὅποιοι βραλοῦν
χωρὶς νὰ ἤξευρον) 'Χλωρίδα τοῦ Ζεφύρου (εὐ-
χομαί νὰ γίνῃς ἐντελῶς καλὰ καὶ νὰ μου γρά-
ψῃ; συχνὰ ἔπω; ἄλλοτε ἔσοι διὰ τῆς Βικί-
νας, δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον, καὶ θά λάβῃς τὴν
καλωσύνην νὰ μου τὴν ἀναγράψῃς, διὰ νὰ
σοῦ εἰπῶ πρόκειται περὶ 'Ασκήσεως;) Ἄδραν
τῆς Κερκύρας (ὁ κ. Φαίδω σ' εὐχαριστῶ
θερμῶς καὶ ἀναμένει; αὐ λύσεις σου λαμβά-
νεται τακτικὰ) Μικρὸν Φιλόπατριν ([ΕΕ] διὰ
τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν καὶ θερμὰ συγκαταστήρια
διὰ τὰς ευγενεῖς προσορρῆς; ἐλπίζω νὰ μου γρά-
ψῃς συχνὰ, καὶ τότε θά βλῆσκῃ συχνὰ τὸ ψευδ-
νυμὸν σου εἰς τὴν 'Αλληλογραφίαν) Ταπεινὸν
'Ισο (τρεῖς μῆνας χωρὶς γράμμα σου! ἀλήθεια
ἦτο πέρα πολὺ ἀλλὰ κἀλλίον ἔργα παρὰ ποτε
ἔλαβα τὰ νέα, καὶ περιμένω καὶ ἄλλα) 'Αγρὸ
Περιστερᾶκι (τὰ ἴδια καὶ αὐτὸ! ἔκαμε θυμῶν
μῆνας νὰ μου γράψῃ! ἀλλὰ μοῦ ὑπόσχεσαι τόσα,
ὅτι καὶ Πέμπτην πού θά ἔχῃ ἔξοδον, θά μ' ἐν-
θυμείται; νὰ το ἴδω!) Ποιμενίδα τοῦ Πηλίου
([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὠραϊοτάτην ἐπιστολήν, χαιρῶ πού
συνήντησες τοὺς παλαιούς μου φίλους, καὶ ἐν
ταῦς ἐπανίδῃς εἶπέ τοις ὅτι κ' ἐγὼ δὲν τοὺς ἐλη-
σμόνησα) Ποιμενίδα τῆς Ἀργῆς (ἀναμένω καὶ
τὴν ἐκτενεστέραν ἤθελν ἡ Λιονοσκεπὴς Ἀργῆ,
ἀλλὰ κρέμα πού δὲν ἐνι εἶδα) 'Αγρὸν Ρόδου
([Ε] εἶθε; ἀλλ' αὐτὸ ἀπὸ σὰς μόνου ἐξαρτάται) Λι-
ονοσκεπὴ Ἀργῆν (ἐλυπήθην πολὺ πού ἤλαβες
εἰς τὸ Γραφεῖον καὶ δὲν σε εἶδα; ἔσοι σὲ εἶδον
ἄνω; ἔμειναν κατενθουσιασμένοι μαζί σου καὶ
μου εἶπαν χιλία καλὰ διὰ σέ; ὄμοι σὲ ἀντασπῆ-
ζονται) Τυδέα κτλ. κτλ.

Εἰς δέσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Μαρ-
τίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ ἡμέρα ἡμεῖς 10, διὰ δὲ πρὸς ἀσφραγιστὰς με-
ταξὺ 6 μόνον. 'Ελαττωσὶς ὅρος 10 ἡμέρας ἀπὸ καὶ αὐ-
τὴν ἡμέραν τῶν 10 πληθύνονται εἰς 15 ἡμέρας. Τὰς πρὸς
δημοσίωσιν χειρογράφα παρὶν νὰ εἶνε καλὰ ἀντιγρά-
φωσιν καὶ νὰ φθάσω εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεση-
μέρας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύταρον διὰ τὸ φίλον τοῦ
ἐργατοῦν Σαββάτου, ἄλλως μόνον διὰ τὸ μετῴπιον.]

Ζητῶ ἀνταλλαγὴν 'Μικρῶν Μυστικῶν, με τὸς
ἔν Κερσίω, Κρίμακαγια, Ἀνάπα, καὶ Σινώ-
πη συνδρομητὰς τῆς 'Διακλάσεως. — Μιθερ-
δάτης. [Α. 19]

◆◆◆◆◆
Εκδίδονται προσεχῶς:
 ◆◆◆◆◆
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
 (Φαίδωνος)
 ◆◆◆◆◆
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
 ◆◆◆◆◆
ΤΙΜΩΝΤΑΙ: Διὰ τὸ 'Ἐσωτερικὸν ὁρ. 3.
 Διὰ τὸ 'Ἐξωτερικὸν φρ. 3.
 ◆◆◆◆◆
Δηλώσεις: 'Ἡ ἔκδοσις θά εἶνε περιο-
 ρισμένη. Θά τυπωθῶν τὰς μόνον ἀντιτυ-
 πας, ὅσοι θά ἐγγραφῶν συνδρομητὰς μέχρι
 τῆς 31 Μαρτίου τοῦ βραδύτερον. 'Ἐκαστον
 ἀντιτυπον θά φέρῃ ἀξίονα ἀριθμὸν καὶ τὸ
 ὄνομα τοῦ συνδρομητοῦ δι' ὃν εἶνε προω-
 ρισμένον.
 ◆◆◆◆◆
ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ: Κορ-
 Γρηγόριον Ξενοπούλου, Γραφεῖον Δι-
 ακλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθῆνας.
 ◆◆◆◆◆
 «ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ θά βγῶναι τεχνικῶτα γραμ-
 μῶ ἔξωθεν τυπωμένα. Μὴν
 τὰ συνγράψῃν ἰδιωτὸν τὸ καλεῖται τὸ γρῶστο
 Ξενοπούλου τοῦ Γρηγορίου, καὶ θεμελιὸς τὸ συντάξῃ»
 (Γ. ΣΟΡΦΗΣ)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Δι' ἄνοιξις δεκατὶ μέχρι τῆς 1 Μαΐου.
 'Ο χάρτης τῶν λῦσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δῶν νὰ γράψω
 τὰς λύσεις τῶν οἰ δημοσιεύσεων, παρῆται ἐν
 τῷ Γραφεῖον μας εἰς φυλάκην, ὅν ἕκαστος
 παρῆται 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

117. Λεξιγραφίος.
 Τὸ πρῶτον μου εἶνε νότια
 Τὸ δεύτερον φινερό
 Γ' ὄλου γὰ νὰ κερδίσης
 Θά εἶνε τυχερὸ.
 'Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Σπαρτιάτικῆς Χαλιωνίδος.

118. Στοιχειόγραφος.
 Βγάλε φῶ καὶ βγάλε γῆ
 Καὶ θά ἴδῃς εἰς τὴν στυγρὴν
 Πῶς τὴ θάλασσα θάβησῃ
 'Ἐστὸ στρατὸ γὰ νὰ πηδῆσῃ.
 'Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Σικελικῆς Νικητός.

119. Ἀναγραμματισμῶς.
 Μικρὸν μέρος εἶμαι γῆς
 Πλὴν εἰς χάρτας μὴ ἔγης...
 Ἐὼν ἄνω σὸ βελήσῃ
 Νά με ἀναγραμματίσῃς,
 Τότε, φίλε, παρευθὺς
 Χωρὶς ἔργον θά μ' εὐρῆς.
 'Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ Κυκλαδίτου.

120. Αἰνεύματα.
 Ὁχιμα! προσόπου τῆς Γραφῆς ἀνάστασις τελεία,
 'Αν ἐν πτηνῶν χωρίσῃτε διὰ συλλασῆς, ὦ λῦται.
 'Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ Ταυτάλου.

121. Ῥόμβος.
 I
 I * *
 I * * *
 I * * *
 *

'Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀέρου.

122. Σταυρῶς.
 Διὰ τῶν γραμμάτων ΔΕΗΗΝΠΡΤΥ νὰ
 σχηματισθῇ σταυρὸς με δύο μυθολογικὰ πρόσωπα.
 'Ἐστὴν ὁπὸ Ἀφροδίτης Κωνσταντίου.

123. Ἀπροσδύκητον.
 'Ανθρώπων, τῶν ὁποῦν μεταφέρου ἐπὶ φορεῖ-
 ον, ὅν δὲν εἶνε νεκρὸς, εἰ θά εἶνε ;
 'Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ Ἀρτανίου.

124. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.
 Ποιητὴς λυρικὸς — Βασιλεὺς = Πρῶσις +
 Πτηνὸν μυθολογ. — Μέρος χρόνου = Γράμμα
 'Αθροισμα ὑπολοίπων : Νῆσος τῆς 'Ελλάδος.
 'Ἐστὴν ὁπὸ Θεοδόου Παπαδήμα.

125. Μεσοστήσις.
 Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
 ἀποτελοῦν τὸνομα ἀγρίου ζώου :
 1, Γράμμα 2, Μέλος 3, Πτηνὸν 4, Ἀν-
 τωνυμία 5, Πόλις τῆς Εὐρώπης.
 'Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ Ἀσπερ Κάρθουνο.

126. Φωνηεντόλιπον.
 ς - δν - * - μβος - ν - μ - νς - πρ
 'Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ 'Ερμού Νέισου.

127. Γόψος.
 [+]
 ς
 'Ἐστὴν ὁπὸ τῆς 'Ραίας Ἀπειρινίδου.

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φίλου 6.

36. Κομήτης (κόρη, τίς). — 37. Ὁ καπνός. —
 38. Ἀάμα (ἰά, μά). — 39. Παῦλος, αὐλός.
 30. Ε. Λ. Ε. Γ. Σ. Ψ. 31. Περιόσια κεφάλαιοι
 Λ Α Γ Τ Φ 32. Ἡ ἀνάγνωσις
 Ε Λ Α Τ Ε Ι Α ἐκ δεξιῶν καὶ ἐκ τῶν κάτω
 Υ Τ Ν Ι ἰ πρὸς τὰ ἄνω. — 33. Ὁ
 Σ Τ Ε Ν Τ Ο Ρ Κραῖτος, ἢ Κρήσσα, τὸ
 Ι Ι Ω Ο κρείσσον. — 34. ΕΛΛΗ-
 Σ Φ Α Ι Ρ Ο Σ ΝΟΠΑΣ (λοπᾶς, ἦλος,
 Νεοπᾶσις, ὄπις, Πλίνιος, ἄλ-
 λος, Ἰμισός, Σελήνη). — 35. ΝΕΡΩΝ (τῆνος,
 ΚΕα, ΣΥρος, Κίμωλος, Ἀλόννησος). — 36. Οὐ
 ψευδομαρτυρήσῃς κατὰ τοῦ πλησίον σου μαρτυ-
 ρίαν ψευδῆ. — 36. Τὸ μέγα ποιῶν, μὴ μέγα
 φρονῆς.